

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1185/2015
19.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ј., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Д.Д., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Лесковцу К 2633/10 од 06.10.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 794/15 од 27.10.2015. године, у седници већа одржаној 19.01.2016. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., поднет против правноснажних решења Основног суда у Лесковцу К 2633/10 од 06.10.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 794/15 од 27.10.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Лесковцу К 2633/10 од 06.10.2015. године одбачен је као недозвољен, захтев окривљеног Д.Ј., да се казна затвора у трајању од три месеца, на коју је осуђен правноснажном пресудом Основног суда у Лесковцу К 2633/10 од 02.06.2014. године изврши тако што ће је окривљени Д.Ј. издржавати у просторијама у којима станује.

Решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 794/15 од 27.10.2015. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног Д.Ј. изјављена против решења Основног суда у Лесковцу К 2633/10 од 06.10.2015. године.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљеног Д.Ј., адвокат Д.Д., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона - члана 439. тачка 1), тачка 2) и тачка 3) ЗКП, као и „свих других законских разлога, повређеног или ускраћеног људског права и слободe окривљеног у поступку које је зајемчено Уставом и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима све у вези са чланом 4. ЗКП“, уз предлог да Врховни касациони суд утврди да је

поднети захтев основан и донесе пресуду којом се побијана решења преиначавају и усваја захтев окривљеног Д.Ј. да казну затвора издржава у просторијама у којима станује или да предмет врати првостепену суду на поновни поступак, те да му суд досуди трошкове досадашњег поступка и да исти падну на терет буџетских средстава.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

У поднетом захтеву браниоца окривљеног Д.Ј. се наводи да се побијане одлуке заснивају на Закону о извршењу кривичних санкција („Службени гласник РС“, број 55/14) и Закону о извршењу ванзаводских санкција и мера („Службени гласник РС“, број 55/14), чија законска решења су „против здравог разума и логике, против позитивног права и грађана РС“. По ставу одбране на штету окривљеног Д.Ј. погрешно је примењен члан 45. став 5. Кривичног законика из ког разлога се по ставу одбране поставља питање који закон има већу правну снагу: Кривични законик или Закон о извршењу кривичних санкција и Закон о извршењу ванзаводских санкција и мера. Доношењем побијених решења окривљеном Д.Ј. су ускраћена људска права, посебно право на правично суђење.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване.

Из списка предмета произлази да је пресуда Основног суда у Лесковцу К 2633/10 од 02.06.2014. године, којом је окривљени Д.Ј. оглашен кривим због извршеног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца постала правноснажна доношењем пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 888/14 од 19.09.2014. године. Окривљени Д.Ј. је 21.09.2015. године поднео захтев да предметну казну затвора издржава у просторијама у којима станује.

Одредбом члана 45. став 5. Кривичног законика прописано је да суд може, ако учиниоцу кривичног дела изрекне казну затвора до једне године, истовремено одредити да ће се она извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује уколико се с`обзиром на личност учиниоца, његов ранији живот, његово држање после учињеног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учињено може очекивати да ће се и на тај начин остварити сврха кажњавања.

Дакле, наведеном одредбом члана 45. став 5. КЗ суду је дата могућност, а не обавеза, да под унапред прописаним условима одреди да се окривљеном казна затвора може извршити тако што ће је издржати у просторијама у којима станује, при чему могућност таквог извршења казне затвора (ван казнено-поправног завода) мора бити одређена истовремено са изрицањем казне затвора у правноснажној пресуди. Такође, Законом о извршењу кривичних санкција и Законом о извршењу ванзаводских санкција и мера, који се примењује од 01.09.2014. године није предвиђена могућност да се по правноснажности пресуде и у току издржавања казне затвора предлогом окривљеног, јавног тужиоца или другог лица, захтева промена начина извршења казне затвора, то је Врховни касациони суд нашао да побијаним правноснажним решењима није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП како је то неосновано указано у поднетом захтеву браниоца окривљеног.

Поред тога, како је ова повреда кривичног закона истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, као јасне, аргументоване и довољне, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.